

(Foto Cor Ellen: Oudeschildtx.nl)

De jut van zijn leven

Het is 27 februari 1990. De hele voorgaande week is het ruw weer geweest, de wind is overgegaan in storm en op zee worden de golven huizenhoog opgestuwd. Op het centrale deel van de Noordzee is de Duitse coaster m.s. Anneliese, geladen met kunstmest en op weg van Denemarken naar Engeland, in moeilijkheden geraakt. Kapitein en bemanningsleden zijn door een Deense heli-copter van boord gehaald en het schip drijft stuurloos rond, volop verlicht en met draaiende hulpmotoren. De Belgische kapitein van een sleepboot, die standby ligt bij een booreiland in de buurt, biedt aan te proberen het stuurloze schip op sleeptouw te nemen. Het hoofdkantoor van wie hij toestemming moet hebben om zijn post te verlaten, geeft nul op het rekest, waarop de kapitein zegt: 'Dan is het schip nu voor natuur en milieu,' hoort Ellen op zijn radioscanner. Op dit bericht heeft hij gewacht. Wat gaat er gebeuren, welke kant gaat de coaster op? Nauwlettend blijft hij de hele dag in de buurt van het apparaat om in actie te kunnen komen wanneer het nodig is.

Het schip drijft naar de Hollandse kust, meldt de scanner dan. Ellen haalt de kaart erbij, bepaalt de windrichting en zegt bij zichzelf: 'Verdorie, dat treft, hij komt deze kant op.' Pakt zijn speciaal geconstrueerde juttersfiets, zijn verrekijker en gaat op weg, richting Noordzeekust.

Het is een stikdonkere nacht. De stormwind loeit met kracht negen uit het noordwesten. Over een verlaten polderweg van Oosterend naar De Koog, zwoegt de jutter tegen de wind in. Het zwakke licht op zijn fiets is amper genoeg om hem voldoende bij te lichten. Er is geen ster te zien, waarop hij zich richten kan, maar hij heeft haviksogen en is vertrouwd met iedere kronkel in de weg. Feilloos weet hij naar zijn doel te navigeren. Licht heeft hij daarbij niet nodig. Wil hij daarbij ook niet hebben. Kijken en zelf niet gezien worden, is zijn motto.

In het zicht van de duinen begint hij al harder te trappen, als een paard dat de stal ruikt, maar al na korte tijd is hij zo buiten adem dat de stormwind hem noodzaakt om

naast zijn fiets verder te gaan. Ook de taaiste jutter is niet van beton. Pas in de beschutting van de duinen kan hij zijn trouwe stalen ros weer bestijgen. Ter hoogte van Badhotel Prinses Juliana in De Koog gaat hij 'naar buiten' om zicht op zee te hebben. Het schip neemt de tijd, de nacht gaat voorbij en de dag breekt aan. In de verte, steeds door de hoge golven enige tijd aan het zicht onttrokken, is een glimp van het schip te zien.

Ervaren met het samenspel van windrichting en zeegang weet Ellen dat het schip 'lager op', dat wil zeggen zuidelijker, zal stranden en hij spoedt zich naar Paal 17 om in de duinen, uit het zicht van iedere andere mogelijke strandbezoeker het verloop van het spel gade te slaan.

Het zand snijdt de huid van zijn gezicht, hij kan de ogen amper open houden en loert vanonder de klep van zijn pet naar de zee. Het is al tegen de middag als het schip eindelijk op een bank voor de kust aan de grond loopt. De mare 'schip op het strand' heeft zich intussen al als een lopend vuurtje verspreid en het strand ziet zwart van de mensen. Met zoveel ogen op het strand is er even niets te halen, weet de ervaren oude jutter. Met de wind in de rug fietst hij rustig op huis aan. Hij komt vannacht wel terug.

Maar voor het zover is, gaat tegen theetijd de telefoon in zijn huisje in Oosterend : 'Met de Tros-tv. Er is een schip gestrand op uw eiland. U bent toch de bekende strandjutter? Wilt u met ons team naar het strand gaan om hiervan opnamen te maken?' Wat een kans. Volkomen legaal en met de camera erbij ruim baan voor een goede verkenning. Het kan niet beter.

Het is de dag na de uitzending. Weer rinkelt in huize Ellen de telefoon. 'U spreekt met Bemiddelingsbureau Happy Star. U heeft een aantal weken geleden gereageerd op onze advertentie om kennis te maken met bij ons ingeschreven dames uit Oost- en West-Indië. Nu hebben wij u gisteren in de uitzending over de stranding van het Duitse schip gezien en meneer, wat bent u een vlotte man! Wij hebben iemand die graag kennis met u wil maken.'

Ellen reist, gewapend met een doosje Texelse koek, af naar het meeting-point op Centraal Station Amsterdam. De kennismaking valt niet mee, maar al een paar dagen later meldt de dame van Happy Star zich weer met een nieuwe kandidaat. De ontmoeting vindt deze keer plaats in Den Helder. Hij ziet haar uit de trein stappen, Victoria Heloïse Tevreden, zo bruin, zo mooi, met rode lippen en een jurk met tijgermotief en denkt: die hoeft niet meer terug. Het is voor hem liefde op het eerste gezicht. Al op de veerboot naar Texel, pakt hij haar hand en zegt: 'Blijf maar.' Victorien is voor het moment overdonderd, maar in de week na de eerste ontmoeting verbrandt zij alle schepen in Amsterdam achter zich en trekt in bij de eigenzinnige strandjutter. De stranding van het Duitse schip brengt hem de jut van zijn leven.

Corrie Timmer – Oosterend